

Titel: Transformatie van hedendaags China – van Mao tot Xi: *Immanent Causality Morphogenetic Regulation Analysis* van een socio-economische transformatie

Samenvatting

In dit proefschrift wordt er een theoretisch onderbouwde argumentatie gegeven van de systemische persistentie van het Chinese socio-economische systeem tijdens de hervormingsperiode met behulp van een innovatieve aanpak voor politieke economie: de *Immanent Causality Morphogenetic Approach – French Regulation* (ICMA-FR).

De ICMA-FR volgt een bepaalde traditie van Kritisch Realisme, te beginnen met de gestratificeerde en emergente dialectiek van Roy Bhaskar (Bhaskar 1993) om daarna verder te gaan met de morfogenetische aanpak van *structure/agency* volgens Margaret Archer (Archer 1995). In plaats van het analytische dualisme van de morfogenetische aanpak, bouwt dit proefschrift echter voort op het Kritisch Realisme volgens Spinoza en de doctrine van het Parallelisme zoals geïntroduceerd door de ICMA, omdat hierbij beter rekening kan worden gehouden met de afzonderlijkheid en de verwevenheid van het materiele en het ideële (Knio 2018, 2020). De politiek-economische component is in dit proefschrift geworteld in de Franse Regulatieschool, een leidende heterodoxe aanpak binnen de economie. De innovatie van de ICMA-FR is de verankering van de Franse regulatie (FR), via de expliciete verbondenheid met *structure/agency*, binnen de ICMA, waardoor, in navolging van het werk van Knio (2020), een grondige beschouwing van causale vraagstukken en een specifiekere verbondenheid met systemische persistentie bevorderd worden. Daarnaast wordt in dit proefschrift een gedetailleerde beschrijving gegeven van de ICMA-FR-methodologie en worden de verschillende methoden die gebruikt kunnen worden bij toepassing van de ICMA-FR voor praktische onderzoeksdoelstellingen bediscussieerd.

Het tweede deel van dit proefschrift begint met het bestuderen van de systemische aspecten van de Maoïstische periode van de vroege jaren 60 van de vorige eeuw tot 1976. In dit deel worden substantiële beweringen gedaan over de belangrijkste materiele en ideële eigenschappen en over het overkoepelende Accumulatieregime van die tijd. In het proefschrift wordt vervolgens beschreven hoe de eerste Tiananmenprotesten van 1976 de systemische persistentie van de Maoïstische periode verstoorden, gegrepen door een drive voor egalitarisme met ongelijke productie dat al sinds het begin van de jaren 1960 aan de gang was. In de nasleep van deze verstoring vormden de jaren '80 en het begin van de jaren '90 een periode waarin de hervormingsgezinde en conservatieve facties van de Chinese Communistische Partij (CCP) hun politieke posities in relatie tot elkaar (her)definieerden en probeerden zich succesvol in een dominante positie te manoeuvreren binnen de partij in de jaren na de dood van Mao, om zo een nieuwe orde te bewerkstelligen. Ten slotte markeerde de beroemde 'Zuidelijke Reis' van Deng

Xiaoping het einde van de periode van de Sociale Interactie die de weg plaveide voor het uiteindelijk doorbreken van de politieke impasse die erger was geworden door ruim een decennium van spanningen tussen de hervormingsgezinde en conservatieve partijfacties. In dit proefschrift wordt aangetoond hoe Deng zijn positie als de belangrijkste leider en als degene die uiteindelijk de beslissingen neemt in deze periode opeiste binnen de partij door zijn succesvolle zet om totale controle over de Centrale Militaire Commissie te claimen.

De uiteindelijke bijdrage van dit proefschrift is dat het een materiele en immanente causale onderbouwing geeft van de systemische persistentie binnen China's hedendaagse socio-economische systeem van causale dynamiek dat initieel voortkwam uit het vijftiende partijcongres van de CCP in 1997. Er wordt betoogd dat de belangrijkste kwesties van de 'Grote Verjonging' en het verhogen van de productiecapaciteit van de Chinese maatschappij om de mogelijkheden van het Volksbevrijdingsleger te vergroten, ten grondslag lagen aan de totstandkoming van het nieuwe Accumulatieregime. Deze verandering leidde ertoe dat de top van de CCP en de Centrale Militaire Commissie zijn machtsposities verstevigde door instituties te construeren die zijn belangen bevorderden gedurende de tweede helft van de jaren '90 en een groot deel van de jaren 2000. Als laatste wordt in dit proefschrift het nabije verleden bekeken om te bestuderen in welke mate deze instituties succesvol zijn geweest in het consistent blijven met de immanente doelen van de Grote Verjonging en het bevorderen van de capaciteiten van het Volksbevrijdingsleger om het voortbestaan van de CCP veilig te stellen.